

Těžké začátky

Jako mnoho jiných, tak i náš kuželník v roce 1921 byl pouze z upěchované červenice, do níž byla přimísena krev ze zdejších jatek. Za parných dnů se takto upravená dráha vypařovala i zápachu bylo víc než dost, ačkoliv byl povrch posypán vrstvou přesátého písku. Dráha kryta nebyla, a tak za deštivého počasí se nemohlo kouletí. Teprve za čtyři nebo za pět let jsme se konečně zmohli na střechu. Do země jsme zapustili po obou stranách několik sloupků, zhotovili vazbu a přibili latě, které jsme zorganizovali ze staré stodoly, odkud jsme také sehnali krytinové tašky a kuželník jsme přikryli. To bylo radosti, že nyní můžeme kouletí i za deštivého počasí, čímž se také získal větší zájem. Tenkrát jsme kouleli rozmanité hry jako válečnou, prémiovou, honéra, komando, faustku, chaloupkovou nebo šňůru do sedmi od roha a mnoho jiných, které již ani pro dobový rozestup nepamatuji.

Před kuželníkem byl malý altánek, který postačil pouze pro několik hráčů a který byl zhotoven z břízových kmenů. Za bouřlivého, deštivého počasí hnal vítr déšť jak na hráče, tak i na kuželník, jelikož po stranách jsme neměli krytí. V roce 1936 jsem se pustil do vyasfaltování kuželníku a zvětšení altánu. Práce byla velmi obtížná s přivážením materiálu, potřebného pro úpravu kuželny. Kámen na štět a do základů, škváru, písek, vápno, trámy a prkna, to vše se vozilo pouze pod kuželnu, neboť tato je na kopci, kam není žádného vhodného příjezdu a kam se veškerý materiál musí nosit, neb vozit na kolečku. Přes veškeré tyto obtíže jsme však pracovali s velikou chutí a elánem do vybudování asfaltového kuželníku, který zase bohužel byl po stranách otevřený. Vzhledem k tomu jsme mohli kouletí pouze od jara do podzimu. Teprve v roce 1944 jsme i boční nekryté stěny zašalovali prkny a umístili několik oken. Tyto práce jsme podnikli i přes zákaz tehdejšího německého komisaře Šmída, který prohlásil, že na místě, kde stojí kuželník, se nesmí nic dělat, že tam bude vybudováno rekreační středisko pro německou mládež (Hitlerjugend), nebo něco podobného. Když jsem komisaři řekl, že tam není voda, odpověděl, že to není žádná překážka, že se vše dá zařídit, a že to také zařídí. Městský inženýr také brzy nato vše vůkol vyměřoval, ale k vybudování nedošlo.

Nyní jsme již překročili k přípravným pracím k vybudování druhé dráhy. Přes obtížné práce s přivážením veškerého materiálu máme pevnou vůli druhou dráhu svými silami a prostředky vybudovat. Kuželna se nachází na kopci, kam není příjezdu, ale odkud je velmi krásný pohled na město i okolí, jelikož se nalézá v ideální a romantické poloze, ale jen pro diváka, pro nás je tento kopec trnem pro naše snahy a práce.

Při veškerých našich snahách při budování a zlepšování této dráhy bylo nám kuželkářům někdy, a to dosti často, velmi neochotně vycházeno vstříc se strany členů spolku „Zahrádkáři“ s podotknutím, že jim to tak dlouho postačovalo, a že to tedy může stačit i nám. Kuželník máme totiž od zmíněného spolku za roční nájem pronajatý a nachází se na obecním pozemku. Když jsme v roce 1943 založili náš kuželkářský oddíl, pronajali jsme kuželnu i s veškerým inventářem za roční nájemné. Tento inventář nám však nevyhovoval, museli jsme zakoupit nové koule podle předepsaných rozměrů a vah, zároveň i kuželky i jiné věci, které jsme museli hradit ze svých skromných prostředků. Výhoda pro nás byla, že dráha je asfaltová.

Přes všechny uvedené potíže, které jsme museli překonávat, vyvíjel a vyvíjí náš oddíl po celou dobu bohatou činnost i v zimních obdobích a probojoval se mezi mužstva první třídy.

Jaroslav Holec, jednatel Krajského výboru Sokola